

Katkelma Anja Hanhijoen (s. 18.5.1907- 2.2. 1979) haastattelusta vuodelta 1975, kun Anja os. Kangas-Ikkala, oli 68-vuotias. Hän muistelee vuotta 1927, jolloin tapasi tulevan aviomiehensä Väinö Hanhijoen. Haastattelijana Anjan vävy Keijo Henttonen.

Keijo: "Runoillako se Väinö hurmasi sinut Anja, vai miten se ihastuminen tapahtui?"

Anja: Ei kun minä olin vaan matkalla Tampereelle. Se oli toinen kerta elämässäni, kun pääsin Tampereella käymään. Menin sinne serkkuni Poukan Signen, entisen Savilahden Signen, kanssa. Kirkkorannasta tuli laivaan sitten Väinö-poika. Hän seuraili minun matkaani, että minne minä olen menossa. Jäi haikeella mielellä Koron sillalla pois, kun en minä jäänytkaan siinä pois, vaan jatkoin matkaani.

Sitten tuli Signe laivaan ja sanoin hänelle: " Uskopas vaan, kyllä minä tuon pojan kiinni saisin!" Me oltiin Tampereella pari päivää. Ostin sieltä semmosen kesätakin, vaaleanpunaisen. Kun palasin Tampereelta, se päivä oli tiistai, seurasin Koron sillalla, onko Väinö kattelemassa minua. Minä olin yläkannella, hän seurasi, että näkyykö siellä alakannella, eikä huomannut minua ollenkaan, kun minulla oli erivärinen takki päälläni. Sillä lailla sitä ensimmäisen kerran tutustuttiin.

Sitten tuli juhlat Herrasella, siellä Herraskylässä. Siellä tultiin taas vastakkain. Hän oli lähdössä kesälomalle. Ei me siellä sen enempää kuin pitkään toistamme katsottiin. Sitten muutaman kuukauden päästä tuli taas juhlat nuorisoseurantalolla Virtain kirkonkylässä. Siellähän me paremmin tutustuttiin ja hän lähti sieltä minua saatolle Ikkalankylään. Väinö ajoi moottoripyörällä ja minulla oli polkupyörä. Ajoin rinnalla koko matkan. Sitten Ikkalan riihen tykö asti hän ajoi moottoripyörällä, mutta siitä sitten käveltiin kotia. Aamulla Ikkalan emäntä soitti, että kuka siellä yöllä unirauhaa häiritsee, kun ei saa koko yönä nukkua, kun moottoripyörä pärisee!

Kaiken syksyä me toisiamme tapasimme silloin tällöin. Sitten päätin, että kai tässä on perheen emännäksi ryhdyttävä! Menin sitten muutaman viikon kestäväälle talouskurssille Ylälahteen. Sitten jouluna mentiin kihloihin. Kihlamatka oli siinä juuri ennen joulua. Silloin oli kovat pakkaset ja lumituiskua. Ja se auto jäi sinne nietoksiin, kun ajoimme ojaan tuolla Soininkylän luona. Me jouduttiin siitä ottamaan taksi Ähtärin asemalle. Sieltä mentiin sitten Tampereelle kihloja hakemaan. Kevättalvi meni tapaillessa. Kesällä päätettiin, että pidetään isot häät. Ja niinpä ne pidettiin Kangas-Ikkalassa. Siellä oli paljon väkeä ja oikein ruokapidot. Oli Pitkäjärven tati ja Astrid Ikkala, minun tätini laittamassa.

Häiden jälkeisen syksyn olin vielä karjakkona kotona. Marraskuussa, kun kaikki muukin palvelusväki muuttaa pois, minäkin päätin, että kai me mennään yhteiseen kotiin. Niin Väinö tuli sitten yks aamu hakemaan minua. Kun sain navettatyöt tehtyä, mä siistin itteni lähteen. Se oli sitten se viimeinen kerta, kun minä kotoa lähdin!